

[Christmas Møller.]

var — om, at der skal stilles 6 Mill. Kr. til Raadighed til Koncentration af Bedrifterne her i Landet, saa var der ikke Fugls Føde paa dette Forslag. Eksportkrediten var tidligere kommet op paa 50 Mill. Kr., og man gik fra alle Sider, ogsaa fra vor Side, med til at forhøje Beløbet til 60 Mill. Kr. Haandværker- og Industrilaan var allerede gennemført i Rigsdagssamlingen 1927—28. Vi fra vor Side sagde: Vi ønsker kun en 1-aarig Forlængelse for Aaret 1930—31. Hvad Propaganda og anden Reklame angaar, var Forholdet dette, at man tog to Bevillinger ud af Finansloven, den ene paa 40 000 og satte den op for 3 Aar til 120 000 — ikke Spor af Hekseri, kun en lille Smule Behændighed —, og den anden paa 100 000 Kr., hvis jeg ikke husker fejl, den blev sat op til 400 000 Kr. for 3 Aar, men saa maatte man sætte den ned igen, da Loven blev toaarig.

Det undrer mig kun, at den højtærede Statsminister ikke kom med nogle Betragtninger om, at han nu til Sommer rejser til de Forenede Stater, det er jo ogsaa en Slags Eksportpropaganda. Den højtærede Statsminister kan saa tage Tallene for Samhandelen mellem Danmark og U. S. A. for Aaret 1930 med. I 1929 udførte vi for 18 Mill. Kr., i 1930 var Udførselen gaaet ned til 9 Mill. Kr., og nu maa man jo passe paa, at Yankeerne ikke fejrer Statsministeren paa den Maade, at de vel er glade for ham, men atter sætter Tallet 50 pCt. ned.

Men det var altsaa det omtalte Forslag. Vi ønskede vel en Afvikling, men sagde: dette vil vi gaa med til. Venstre gjorde Loven 2-aarig, og vi undlod at stemme. Den Bestemmelse, som i første Række bevirkede, at vi undlod at stemme for Lovforslaget, var Bestemmelsen om de 6 Mill. Kr. til Koncentration af Bedrifterne, til at søge at skaffe Laan, saaledes at der kunde blive en Koncentration af bestaaende Erhvervsvirksomheder her i Landet.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge den højtærede Handelsminister, om han ikke vil give os Besked om, hvor mange af de 6 Mill. Kr. der til Dato er brugt efter Loven om Fremme af danske Erhvervsinteresser. Lad os nu med det samme faa at vide paa Baggrund af hele det Billede, som den højtærede Statsminister oprullede om denne mægtige Foranstaltning, der her blev foretaget, om det eneste nye, der var i den: Hvor meget er der brugt af de 6 Mill. Kr.? Det tror jeg at Handelsministeren skulde give Tinget Oplysning om.

Med Hensyn til mange af de mindre

Foranstaltninger, som den højtærede Statsminister omtalte, tror jeg egentlig, Statsministeren bedst karakteriserede Arbejdet, idet han sagde, at Regeringen og Udvalget o. s. v. syslede, syslede med de forskellige Ting. Man har unægtelig i høj Grad Indtrykket af, at de Herrer sysler, og Udtrykket „sysler“ maa Statsministeren just have valgt, fordi han derigennem vilde have givet Udtryk for, at Regeringen, den af andre haardt krævende, nu selv var kommet i den Situation, at den ikke kan gøre noget andet end at sidde og sysle.

Den højtærede Minister nævnte Vejmillionerne. Jeg tror ikke, at den højtærede Minister kan sige andet end, at mit Parti har været villigt til paa dette Omraade at gaa ind paa Foranstaltninger, men jeg tror, at man skal være varsom med at nævne Tal som 32 Mill. Kr. og nu til sidst 80 Mill. Kr., naar man ikke siger det fjerneste om, over hvilket Stykke Tid, i hvor mange Aar saadanne Vejarbejder skal foregaa; thi overfor den Krise af arbejdsløsheds-mæssig Karakter, hvori vi nu er inde, er dette jo af afgørende Betydning.

For øvrigt skal jeg ikke høre til dem, der skal rette en særlig stærk Opfordring til Regeringen om i omfattende Grad at sætte offentlige Arbejder i Gang. Jeg har den Opfattelse — og har givet Udtryk for den tidligere —, at det maa være det offentlige Sag i økonomisk vanskelige Tider med stor Arbejdsløshed at søge at sætte mere Arbejde i Gang, end naar Tiderne er gode og privat Erhvervsliv kan give Beskæftigelse. Men jeg tror ogsaa, at man har Lov til at sige, at det fra alle Sider i denne Sal erkendes, at en Udvikling som den, vi var inde i fra 1920 i Aarene til 1922 med Ofre af overordentlig store Millionbeløb — 100—200 Mill. Kr. — til offentlige Arbejder, vil det ikke være rimeligt at opfordre Regeringen til, hvad vi for vort Vedkommende ikke gør.

Og det kan jo heller ikke være andet end, at man overfor Regeringen, da man har et almindeligt Indtryk af, at den højtærede Regering synes, at nu kan det snart være nok, at den gerne vil have saa hurtigt Slut med dette som muligt — og det forstaar man i Sandhed ogsaa godt —, maa sige, at det er meget godt, at Statsministeren taler om danske Varer, det har alle Sympati for, men de Tal, jeg viste, viser, hvorledes Udviklingen har været, indkøbsmæssigt, under de Forhold, hvorunder vi lever.

Dernæst kom Statsministeren med nogle Bemærkninger om, at Udstykningen skulde